

JUHÁSZ ANIKÓ

Hangszerek

A csembaló, a brácsa és az üstdob pokolbéli kedve, ahogy jönnek mind sorban egymás után térre, utcára tekeredve, ahogy ráül mindenre e hangszerek disszonáns szája, mintha lennének ők Doktor Faustus csábító Faustinája, ahogy a lombból kiesik az élet, s a test világos tudattal a művi pokolba réved, s gondolja: ó, az életre itt maradt legtisztább szegények!; mikor Frau Schweigestill az utolsó szavakat mondja, s karjában a beteg fejének lombja s gondja, amikor a fákról is leesnek a fények, s haladékot ők, lásd, már álmukban sem remélnek, amikor a gyerekek is felnőtt lesz a váza, hogy azt az élet már alaposan rázza, akkor a csillagok még fehér televények, nagy, kicsi, közepes – fémszerű edények.

Mikor az ember néha...

Mikor az ember néha, távozás helyett, átadja magát a töprengő Napnak, s a mozgó sínekhez érve önmagát nyújtja még kavicsnak, erdőnek, tájnak, tavaszi gyors pataknak, mikor a régi képréteg felett festéket bont a hajnal ujja, s az ember a pillanatban még önmagát újra megtanulja, akkor a változás mögött már szétfutó tengerár, az Idő meg egy csomóban élő rózsaszín kisbogár, ki felröppenhet még, hogy a legbelső tájaknak ízeit-íveit lássa, és azt hiszi, éppen csak benne él fűveknek téli nagykabátja –, ám ha szárnyait a táj

túl hosszan bontogatja, s tudja, hogy hidegbe érve az embernek lesz még csúcsos, nagy kalapja, talajhoz illeszt fákat, pontos dombot s egy másik térfelet, ahol az ész magában állhat, s mindig a csúcson integet, akkor ő szárnyait leoldja, és két csomóba rakja, ez itt a tenger árja, az meg a nagy kalapja.

A halottkém

A halottkém mindjárt megérkezésekor észrevette, hogy a szoba most éppen halott, a sifonér egyik fiókjában elhasznált ingek, fehérműk, rég lejárt meghívók, a sarokban pedig lezárt bőröndök sorakoztak, mintha időtlen idők óta várnának erre a percre, egy más létrendbe való átnyúlásra, ahol a mennyország felső betétében már minden egyenes vonalba keskenyül, a sudár fenyők magukban érzik a sötét vizeket, s a neonlámpa fényében mintha Isten háta mögött már egyetlen kézmozdulatba összerántva történnének a dolgok, selyemköntösét egy sodorba fonná az ég, egyetlen vonalban feküdnének az órán a számlapok, s magát már senki el nem kiáltaná, hogy pontban kilenckor reggeli, s aztán majd jön a tó vizéből kikelő pillanat gyönyörűsége.

Túltöltötték...

Túltöltötték az időt, alig huszonnégy órája volt, s most tessék, harminchatórázik már megint. Duzzadó melle félig meztelen, a tó erdős partjait már követi a fű tavaszi kedve, minden irányból

*idetekereg a tér, megélnkítve integet az ősz,
s valaki merőkanállal öblögeti torkán az időt,
miközben kis, fehér abroszokkal játszik, s éppenséggel
összebb is húzhatná már magát. A szimmetriában ma
senki sem jártas, valami fékevesztett zűrzavar árad
a planétákból, ők az idő zsoldosai, kik ma fölös
teret ragadnak önmaguknak, nincsenek pontos
nézeteik, nincs bennük elegendő megfontolás,
a gyerekekben is csak az orrvérzés heves zubogása
dolgozik. Mindenki a szabad mozgásban leli
kedvét, s ha beszélhetünk pompás verőfényről,
akkor a mai nap keretét is roppantja-tépi már valami.*

